

РЕШЕНИЕ

№ 26901

гр. София, 12.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9214** по описа за **2024** година докладвано от съдия Танка Цонева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г. Г. М. от [населено място], срещу решение № 2251 от 14.05.2024 г., постановено по НАХД № 17817 по описа на Софийски районен съд за 2023 г., НО, 97 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-016188/14.08.2023г. на Началника на сектор в ОПП- СДВР, с което на Г. Г. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 250 лева за нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 638, ал. 1, т. 1, вр. чл. 461, т. 1 от КЗ от Кодекса за застраховането (КЗ).

В касационната жалба са изложени твърдения, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка, което от своя страна е довело до нарушения на материалния закон. Касаторът твърди, че не е бил уведомен за прекратяването на договора и това изключва вината му. Моли решението на първоинстанционния съд да бъде отменено, в алтернативност счита, че в случая е налице хипотезата на чл.28 от ЗАНН за маловажен случай, тъй като още на следващия ден лицето е сключило нова валидна полица за застраховка „гражданска отговорност“.

В съдебно заседание касаторът Г. Г. М., редовно призован, се явява лично и моли

касационната жалба да бъде уважена.

Ответникът – Началник сектор Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция“, редовно призован, се представлява от юрк. С. М., която поддържа становище, че касационната жалба е недоказана, тъй като нито в хода на административнонаказателното производство нито в хода на съдебното производство се установило, че жалбоподателят е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на издаване на наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Предвид изложеното същата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е приел, че на 24.07.2023 г. около 23:30 ч. жалбоподателят Г. Г. М. е управлявал личния си автомобил „Л. Ровер Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по Околовръстен път с посока на движение от [улица] към [улица], като срещу бензиностанция OMV е спрял за проверка от полицейски служители на ОПП – СДВР. В хода на проверката е установено, че процесният автомобил няма валидна полица за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

На 08.09.2022 г. лицето Г. М. е сключил застраховка „Гражданска отговорност“ относно горепосочения автомобил при ЗАД „Асет Иншурънс“ АД, обективирана в полица № BG/33/122002699529 с период от 17:00 ч. на 08.09.2022 г. до 16:59 ч. на 08.09.2023 г. Страните са се договорили застрахователната премия да бъде изплатена на 4 вноски, като при неплащане на дължимата вноска, застраховката да се прекрати в 24:00 ч. на 15-тия ден, считано от датата на падежа на съответната вноска. Последната вноска не била заплатена, поради което в съответствие с условията на договора, на 23.06.2022 г. застраховката била прекратена, за което лицето не било уведомено изрично от дружеството-застраховател.

С оглед констатациите по време на проверката на Г. Г. М. бил съставен АУАН № 1013035/24.07.2023 г. за извършено нарушение по чл.483, ал.1, т.1 от КЗ.

На следващия ден 25.07.2023 г. била сключена застраховка „Гражданска отговорност“ относно процесния автомобил, обективирана в полица № BG/33/123002255343 с

начална дата 25.07.2023 г. 16:00 ч.

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление № 23-4332-016188/14.08.2023 г. от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл.638, ал.1, т.1, вр. чл.461, т.1 от КЗ на Г. М. е наложена глоба в размер на 250 лева за нарушение на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ.

Районният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП, не са допуснати съществени процесуални нарушения. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата обстановка на постановеното от него решение. За да потвърди НП е установил, че то е издадено при съответствие с материалния закон и е изложил подробни и съобразени с доказателствения материал, правни изводи.

Изложено е, че чл.28 ЗАНН е неприложим, тъй като извършеното нарушение засяга значително обществените отношения, свързани с безопасността на движението, като потенциално поставя в риск възможността за реализиране на гражданската отговорност на виновния водач и обезщетяване на пострадалите или репариране на материалните вреди.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Първоинстанционният съд е установил вярно фактическата обстановка по делото, обсъдил е събраните по делото доказателства и доводите на страните и е стигнал до обоснован извод, че в производството по издаването на санкционния акт не е допуснато съществено процесуално нарушение. Изложените от първата инстанция мотиви съответстват на събраните доказателства и на приложимите правни норми и се споделят и от настоящия съдебен състав.

Съгласно чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ договор за застраховка „Гражданска отговорност“ е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение; това изискване не забранява и всяко друго лице, различно от собственика на моторното превозно средство, да сключи застрахователния договор. При неизпълнение на посоченото задължение намира приложение нормата на чл.638, ал.1, т.1 КЗ, според която на лице по чл. 483, ал. 1, т. 1, което не изпълни задължението си да сключи задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага с глоба от 250 лв. - за физическо лице.

От приложените по делото писмени доказателства е видно, че касаторът е имал сключена застраховка с дружество „Асет Иншурънс“ АД, съответно застрахованото лице е имало задължение да внася вноските си така, както са определени в договора. На 23.06.2023 г. е прекратен договорът за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради невнасяне на последната дължима вноска. В случая към датата на проверката в действителност автомобилът е нямал валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ и правилно е ангажирана

административнонаказателната отговорност на касатора. Последният е бил напълно наясно на коя дата следва да бъде внесена застрахователната вноска и съответно какви са последствията от невнасянето ѝ. В тази връзка не се споделят възраженията в касационната жалба, че е нарушено правото на защита на касатора, тъй като не е уведомен за прекратяването на договора. В тази насока следва да се отбележи, че изричното неуведомяване за прекратяване на застраховката, не освобождава лицето от отговорност.

Обосновани и правилни са изводите на районния съд, че наказаното лице е осъществило от обективна и субективна страна административнонаказателния състав по чл. 638, ал.1, т.1 във вр. чл. 483, ал.1, т. 1 от КЗ, за което е санкциониран с оспореното НП, като санкцията е определена в предвидения по закон размер.

Неизпълнението на задълженията по КЗ, касае значими обществени отношения, оттук следва, че деянията от този тип не представляват маловажен случай. В тази връзка СРС правилно е приел, че в случая чл.28 от ЗАНН е неприложим.

По тези съображения касационната инстанция счита, че съдебното решение на Софийски районен съд, е валидно, допустимо и правилно, не се установяват касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му и същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 80лева, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2251 от 14.05.2024 г., постановено по НАХД № 17817 по описа на Софийски районен съд за 2023 г., НО,97 с-в.

ОСЪЖДА Г. Г. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.